

Maria Pallarès Sans

Festa de Presentació del llibre *Desig essencial* de Xavier Melloni

Director de l'acte: Ignasi Moreta, editor de Fragmenta editorial

Protagonistes:

L' autor: Xavier Melloni i la periodista Imma Sanchís

Rapsodes: Elena Andrés, Eva Palanca i el propi autor

Música: Halil Bàrcena

Lloc: Cristianisme i Justícia

Data: 10 de juny de 2009

Tenia raó l'editor, Ignasi Moreta, quan, en començar l'acte, va dir que era una festa de cel-lebració; així va resultar. Per als assistents res a veure amb una presentació convencional doncs va esdevenir una exquisidesa per les presències dels protagonistes i les seves intervencions.

La presentació de l'editor ja ens va situar respecte l'acte: el protagonisme de la paraula, el protagonisme del text de la tradició presentat amb la recitació per exquisides veus i tot embolcallat per la música de la mística sufí. Protagonista especial l'autor, entrevistat per una excepcional periodista.

Després de les paraules d'iniciació de l'editor, la música de Halil Bàrcena ens introduï en prats espirituals per anar "fent boca", tot precedint la magnífica entrevista que Imma Sanchís va conduir amb mà destra.

Les preguntes formulades i les respostes no poden ser exactes ni es pot reproduir el mestratge dels dos protagonistes viscut presencialment. Per copsar-la íntegra caldrà esperar la seva publicació. Amb la humilitat de qui només és una aprenenta d'espiritualitat i ignorant en periodisme, goso reproduir el que vaig captar i entendre.

En la introducció de l'entrevista, Imma Sanchís recordà les paraules que l'artista Roberto Mata, a qui va entrevistar fa un temps, li va dir: "L'anhel de l'ésser humà és la nostàlgia de l'univers". Aquesta paraules li van servir per a introduir conceptes del llibre: el desig és parlar d'això, de quelcom que ens conté o de conceptes que l'havien sorprès com el significat de viure i alliberar-se del desig. També, del curiós que pot semblar que no es parli en el llibre de suprimir el desig sinó de transcendir-lo.

A la pregunta de si havia alguna recerca que l'hagi portat a estudiar el desig, la resposta de l'autor va ser: "som constitucionalment desig". La interpretació és diferent a Orient que a Occident doncs aquest l'interpreta com un dinamisme de creixement i satisfacció de necessitats, mentre que Orient considera que el desig és un error de perspectiva. Desitgem perquè ens experimentem escindits de la realitat. Quan ens integrem amb el Tot, ja no hi ha desig. Per aquí apunta el meu llibre, però passant per els diferents àmbits del desig.

P. Quina és la teva recerca?

R. El llibre ja és una recerca, jo no parlo de mi en els llibres, però els llibres parlen de mi. Ha estat el resultat de quatre anys en la seva preparació. Un temps que passa entre buscar la idea, un títol i després es va desenvolupant lentament l'escrit.

Maria Pallarès Sans

P. Parles d'una eina per a connectar amb l'interior, el prana d'orient, aquesta energia vital que ens connecta amb el nostre interior.

R. El llibre és un recorregut pel desig. La respiració és una eina de necessitat. En les dues accions de respirar: inhalar per omplir d'aire i omplir-nos de desig i expirar, deixar anar, fem el recorregut del desig. Respirarem aquí i ara.

P. També és una eina, doncs?

R. És la més simple. És la més transcendental perquè ens iguala a tots i està a l'accés de tots.

P. Un altra de les reflexions és com és l'amor. En aquest món que hi ha tant de dolor producte del desamor, dius que l'amor mou l'univers.

R. Parlem gràcies al llenguatge que avantpassats nostres varen inventar. Les cites del llibre són paraules condensades dels humans que ens varen precedir. Per això els textos que ens han precedit expressen que l'amor mou l'univers. És un misteri perquè per una banda, suportem moments d'una gran esbocinament i, per altra banda, l'amor és allò que ens sosté. La certesa és que l'amor ens sosté. És necessari passar tant de dolor per aconseguir la plenitud. Ja ho diuen els místics: tot està bé; coexistència amb un gran dolor.

P. D'on ve la necessitat d'estimar?

R. De Déu mateix. El problema de les religions és que ens donen paraules que ens impedeixen pensar i créixer pel nostre compte, reflexionant nosaltres. El que intenten explicar és que la realitat no existeix perquè Déu ho necessiti, sinó com un desbordament de l'ésser mateix i gratuït de Déu.

La realitat última és amor, ho apercibem quan comprenem que l'existència és un do.

P. Molts filòsofs, historiadors i biòlegs s'han dedicat a estudiar el poder humà i tu transcendeixes aquest desig de poder. Com es fa això a la vida?

R. Ho fem sofrint. El poder és el contrapunt de l'amor. És una pulsio desenfrenada de vida que arravata als altres espais i, mentrestant anem devorant els altres, també trastoquem l'ordre de les coses i l'espai que pertany a l'altre.

El poder és el camí equivocat de ser, és el contrari al camí de la saviesa.

P. La bellesa és inseparable de la veritat i la bondat?

R. Vivim escindidament, aquest és el problema. La bellesa és una fascinació de la forma i si està escindida dels altres és un camí equivocat. La bellesa és un camí del desig que ha de ser integrat amb els altres dos elements per completar la plenitud.

P. Conèixer calma el desig tant com el desperta? Quin és el camí del mig?

R. En un primer moment quan coneixem alguna cosa ens sembla que estem separats d'ella. La saviesa és conèixer que no hi ha separació. Jo coexisteixo amb ella no me l'apodero. Així el camí és de participació no de conquesta. El procés d'unificació és el camí.

P. El desig essencial té a veure amb ser un mateix?

R. Efectivament. Per a Sant Ignasi, la paraula desig és un dinamisme; el desig li va fer canvis. No és fàcil conèixer o escoltar el nostre desig profund des del més essencial. Treure la broxa per conèixer el més essencial és arribar al desig de Déu, sense dualitat.

Tot el treball és comprendre que entre nosaltres i Déu no som ni dos ni u.

Maria Pallarès Sans

P. Cadascú de nosaltres som un do de Déu i hem de descobrir-lo?

R. Sí, en un primer temps, però cadascú de nosaltres som l'acte de Déu donant-se a nosaltres mateixos. No podem saber-ho ni captar-ho del tot perquè llavors seriem éssers transfigurats.

Desitgem parlar sabent que qualsevol paraula sobre el misteri de Déu infinit vol dir que no hi ha cap realitat separada de Déu. Déu ens despulla de tot. Déu creant es buida en nosaltres i només ho podem captar en la mesura que ens buidem.

P. És també allò que diuen les religions orientals. És difícil portar-ho a la pràctica.

R. És difícilíssim, com també ho és nàixer i morir. Tot i sent difícil és simple en el sentit que quan ens aturem i agafem el què som, les relacions i nosaltres ens transformem. Donem qualitat a la nostra vida humana.

P. Fa un parell d'anys amb motiu de l'entrevista per a *La Contra* em vas comentar: místics i ateus convergeixen. L'anhel de transcendència l'intentem tots. Quina és la llum per a tots?

R. Ser. El que ens uneix és que som, no qui som. És un estat de gratitud d'acollir tot el que fem i realitzem: la nostra vida resulta ser una ocasió.

P. Ser significa viure el present amb consciència?

R. Absolutament. La humanitat és més conscient ara que mai sobre el nostre destí comú. El que ens fa créixer és ser conscients; en llenguatge oriental, despertar.

L'entrevista podia haver durat més. Se'ns va fer curta de tan rica i profunda. Imma Sanchís va saber treure, amb molta gràcia i talent, tot l'important del llibre. Va fer les preguntes que tots nosaltres, assistents bocabadats, hauríem volgut fer. Va servir per focalitzar els punts importants del llibre que, després de la primera lectura, em serviran per parar esment en una segona lectura més profunda. L'estil fresc i radiant de la periodista va resultar del tot adient amb l'estil de comunicació de Xavier Melloni, una captivadora i amorosa manera d'ensenyar-nos el camí espiritual. Ambdós ens varen fer molt feliços aquella estona.

Per a concloure la festa, l'editor va anar donant pas al recital de textos continguts en el llibre tan ben expressats per les veus d' Elena Andrés, Xavier Melloni i Eva Palanca en alternança amb la música calmada i vibradora d' Halil Bárcena, intèrpret de ney.

Ara, només ens queda llegir o rellegir ***Desig essencial*** per seguir aprenent de Xavier Melloni, el Willigis Jaèger català. Aprendre d'ell que va al davant mostrant-nos el camí espiritual; a nosaltres només ens cal seguir.

M. Carme Sans Moyà
Barcelona, 10 de juny de 2009